

LUCY CLARKEOVÁ

Poslední nádech

COSMOPOLIS

LUCY CLARKEOVÁ

Poslední
nádech

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

A SINGLE BREATH

Copyright © Lucy Clarke 2014

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

Z anglického originálu *A Single Breath*, vydaného v roce 2014

v nakladatelství Harper, přeložila Eva Štěpánková

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Eliška Tersago

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Jakub Karman, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS v Praze roku 2015, jako svou 5876. publikaci

Tisk FINIDR

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5460-4

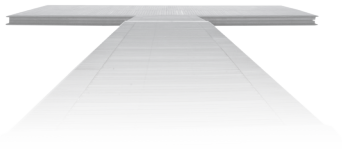

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9784-7 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9785-4 (ve formátu EPUB)

Prolog

Jackson si stáhl čepici přes uši a podíval se na Evu. Ležela v posteli stočená do klubíčka, deku přitaženou k bradě. Měla zavřené oči a ospale mumlala *Nechod pryč*.

Ale musel odejít. Už jí nemohl lhat. Byl už vzhůru celé hodiny, zíral do černé prázdnoty, přemýšlel a přemýšlel, vracel se ke svým rozhodnutím a jejich důsledkům. Musel jít ven z domu, cítit na tváři štípání zimního větru.

Nadzvedl roh příkrývky, odhalil Evino nahé rameno a políbil ho. Vdechoval vůni její kůže zteplalé spánkem. Pak deku narovnal, posbíral rybářské náčiní a odešel.

Pobřeží bylo v šeru divoké a prázdné. Bylo to jedno z těch anglických rán, na které si stále teprve zvykal. Ještě se během dne úplně nerozednívalo a uvnitř se muselo celý den svítit. Vykročil do větru, zahříval se přitom pohupováním ramen.

Když došel ke skalám, které vedly přímo do moře, zastavil se. Pozoroval, jak se vlny řítí ke skalám a tříští se o ně v gejzíru bílé vodní pěny. Počkal, až opadnou, a pak se vyšplhal na kameny a spěchal přes ně až na samý konec skalnatého výběžku. Tam budou ryby brát, protože tam je nejprudší voda. Byl mrštný, v dětství běhával bos po skalách a útesech Tasmánie, vrhával se z nich s jekotem do moře, než ho voda pohltila.

Zastavil se před dalším dopadem vln, kameny pod ním zmizely v přívalu pěny. Silné poryvy větru poháněly zadní stranu vln a vzduch byl cítit vlhkostí. Odvracel se od větru, přidřepel a otevřel

bedýnku s náčiním. *Ježíši*, měl si vzít rukavice. Vždyť tady mrzne. Vodní tříšť ho zasáhla zezadu do krku, byla ledová. Prokřehlé prsty byly nemotorné, upustil návnadu a musel ji vyhledat mezi kameny. Podařilo se mu to až napodruhé.

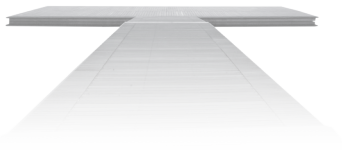
Nakonec nahodil. Ten pohyb, kdysi tak dobře známý a uklidňující, mu dnes nepřinesl útěchu. Jeho myšlenky se příliš podobaly bezútešné mořské hladině, která vře pod rozzlobenou oblohou. Jak stál promrzlý na skále, budil zdání, že se všechno začíná vyjasňovat. Jako by vrstvu po vrstvě svlékal kůži, dokud se neukázalo, kdo opravdu je.

Vyrušily ho vibrace mobilu. Jednou rukou držel rybářský prut a druhou šmátral v kapse kabátu. To bude Eva. Zahnal temné smrtelné myšlenky a představil si, jak spánkem zabarveným hlasem říká: *Vrať se do postele...*

Už si myslel, že se vrátí a na všechno zapomene. Když poběží, bude tam za deset minut. Vklouzne zpátky do teplé postele, přitiskne se ke křivkám jejího těla a připomene si, že je to skutečné.

Ale hlas v mobilu vůbec nepatřil Evě.

1.

Když Eva vyšla ze závětrí, opřel se do ní vítr celou svou silou, vlasy jí šlehaly do obličeje. Přitiskla si termosku s kávou těsněji k hrudi. Podél pobřeží se zvedala mračna písku a po břehu hnala zašmodrchané klubko vlasce.

V opačném směru minula ženu ve fialovém kabátě, který jí na zádech nadouval vítr. Elegantní kožešinová čapka, kterou měla staženou do obličeje, Evě připomněla, že si měla vzít čepici. Zapomněla už, jak bývá počasí na pobřeží drsné; v Londýně ho zmírňuje obrovský počet domů a většinou ho jen pozorujete zpoza oken.

Do Dorsetu přijeli s Jacksonem včera večer na oslavu narozenin její matky. Byla obtížné dostat se z města; Eva se opozdila v nemocnici, protože se pokoušela obrátit plod otočený koncem pánevním, ale než dorazil Jackson vyčerpaný ze schůzky, která se protáhla, stihla již zabalit dárek pro matku a umýt nádobí od snídaně. Celý týden byl takový: Jedli rychle a mimo obvyklou dobu, byli pod pracovním tlakem, který je pronásledoval až domů, chodili pozdě spát a byli příliš vyčerpaní, než by spolu mohli mluvit.

Byla moc ráda, že má tento víkend na zklidnění.

Vpředu bylo vidět skály, na kterých chtěl Jackson rybařit. Obrovské tmavé omluté kameny vybíhaly přímo do moře. Byla zvědavá, zda už něco chytil. Bylo krátce po rozednění, když ucítila, že vyklouzl z postele. Slyšela, jak si obléká džíny, natahuje svetr a zapíná zip kabátu. Naklonil se nad postel a políbil ji na nahé rameno. Pootevřela oči a viděla ho, jak v červené vlněné čepici natažené přes uši mizí mezi dveřmi.

Přímo za skalami viděla světlo člunu. Na chvílku zmizelo za vlnami a ona si pomyslela, že dnešní povětrnostní podmínky jsou na vyjíždku na moře příliš drsné. Přimhouřila oči proti větru a znovu uviděla člun na vrcholu vlny. Byl to oranžový záchranný člun. Zajímalo ji, jestli nedošlo k nějaké nehodě, ale jakmile ji to napadlo, pocítila úzkost v celém těle.

Když byla malá a její otec ještě žil, každé ráno v létě chodili sem na pláž a plavali spolu. Otec plaval naznak, pravidelně přitom střídal dlouhé kostnaté paže. Měla plavání moc ráda, když byla voda klidná a ranní slunce se odráželo od hladiny. Ale dnes je moře zlověstnější a hrozivější.

Prohledávala skály, jestli neuvidí Jacksona, vítr jí vhněl slzy do očí. Musí tam být; vždycky tam rybaří, když jsou na návštěvě u její matky. Ale šedou barvu moře a oblohy dnes rušil jen záchranný člun. Přestože si říkala, že je to jen cvičná plavba, podlamovala se jí kolena, když se rozběhla směrem ke skále.

Termoska jí narážela do boků a botami odhazovala písek. Rychle vypouštěla teplé a vlhké obláčky dechu, vrstvy šatů ji tísnily – džíny nepoddajné v kolenou, knoflíky na kabátu upnuté těsně na hrudní kosti.

Když dorazila na začátek skalnatého výběžku, zjistila, že se tu shromáždilo asi deset lidí. Přelétla je pohledem a potom přehlédla celou délku skal až tam, kde se vlny tříštily a vyhazovaly bílou vodu vysoko do nebe. Vzduch ztěžkl vůní soli.

Jacksona neviděla.

Eva spěchala zpátky směrem k muži v impregnované vestě s oceťově šedým obočím rozčuchaným od větru.

„Proč je tu záchranný člun?“ zeptala se tak, aby v jejím hlase nebyla poznat panika.

„Vítr někoho smetl ze skály.“

Srdce se jí rozbušilo. „Koho?“

„Asi rybáře.“

Na chvíli měla pocit úlevy, protože věděla, že její manžel není rybář: Je třicetiletý specialista na brand marketing ve společnosti vyrábějící nápoje. Ale pak muž řekl: „Prý mladý. Možná bude mít větší šanci v tom chladu.“

Eva cítila, jak jí všechen vzduch vyrazil z plic, jako kdyby ji někdo silně udeřil do žeber. Upustila termosku a vyškubla mobil z kapsy, strhla si rukavice, aby mohla volat. Prsty měla chladem prokřehlé, ale otočila se zády k větru a vytukala Jacksonovo číslo.

Přitiskla si telefon k uchu, čekala, až Jackson odpoví, a přitom přecházela sem a tam.

„Ahoj, tady Jackson,“ ozvalo se z hlasové schránky a srdce se jí zastavilo. Vhodila mobil do kapsy a klopýtala ke skalám. Na široké červené ceduli byl nápis NEBEZPEČÍ, NEVSTUPUJTE. Vlála za ní šála, když se drápala přes vlhké omleté kameny, a řev větru jí pronikal do uší. Dech se jí trhal a napadaly ji pichlavé myšlenky, ze kterých dostávala závrať. Řekla si, že se bude soustředit pouze na to, kudy jde, při každém kroku musí pokládat jednu nohu opatrně před druhou.

Její pozornost zaujalo něco barevného. Vybrala si cestu přes kameny lemované vilejší, až se dostala dostatečně blízko.

Ležela tu otevřená zelená plastová bedýnka zaklíněná mezi dvěma kameny. Poznala ji okamžitě: Koupila ji Jacksonovi k minulým Vánocům, aby si do ní uložil návnady a zátěže, které postupně zaplňovaly šuplík u jeho postele. Příhrádky teď byly zaplněny slanou vodou, takže dvě jasně modré návnady plavaly uvnitř jako mrtvé rybky.

Ozvalo se hlasité ničivé zadunění, jak se vlna roztříštila o skály. Ledová sprcha zasáhla jednu stranu Evina obličejje tak, že ztratila stabilitu a spadla na kolena. Držela se skály prokřehlými prsty.

„Hej!“ zařval někdo. „Vraťte se!“

Ale nemohla se hnout ani otočit. Byla jako přimrazená, strach ji tížil v žaludku. Chladem ji pálil obličej a zadní část hlavy měla mokrou. Pramínek vody se pomalu vsakoval pod šálu.

O pár sekund později ucítila tlak ruky na rameni. Nad ní stál policista, vzal ji za paže a pomohl jí na nohy. „Není to tu bezpečné,“ překřičel vítr.

Setřásla ho. „Můj manžel!“ křičela, ale závany větru odnášely její slova.

„Chytil ryby! Právě tady!“

Policista na ni zíral. Na tváři měl tmavé strniště ne větší než nehet na palci, které si asi ráno zapomněl oholit. Něco jako strach se objevilo v rysech jeho obličeje, když řekl: „Dobrá. Dobrá. Pojďme na pobřeží.“

Vzal ji za paži a pomohl jí vstát. Třásl se jí nohy, když se pomalu pohybovali přes mokré kameny, on se přitom ohlížel přes rameno a pozoroval vlny.

Jakmile dorazili na písek, otočil se k ní. „Váš manžel tu ráno chytil ryby?“

Přikývla. „To je jeho bedýnka, tam na kamenech.“

Policista se na ni dlouze bez mrknutí díval.

„Dostali jsme hlášení, že muže, který tu rybařil, smetl vítr.“

Zašeptala: „Byl to on?“

„Ještě si nejsme jistí.“ Odmlčel se. „Ale vypadá to, že je to možné, ano.“

Ústa se jí zaplnila slinami a otočila se jinam. V šedozeleném moři vířily proudy. Polkla. „Jak je to dlouho?“

„Asi dvacet minut. Ohlásil to nějaký pár.“

Obrátila se a sledovala jeho pohled směrem k muži a ženě středního věku v tmavě modrých bundách se zlatým retrívrem v patách. „To jsou oni? Viděli ho?“

Ve chvíli, kdy přikývl, Eva za ním zavravorala.

Pes zběsile vrtěl ocasem, když se k nim blížila. „Viděli jste mého muže! Chytil tu ryby!“

„Vašeho muže?“ řekla žena, úzkost zastřela její úzký obličej.

„Ano, viděli jsme ho. Je nám líto...“

„Co se stalo?“

Žena kroutila mezi prsty šálu, když řikala:

„Viděli jsme ho rybařit, když jsme tudy procházeli.“ Podívala se na manžela. „Říkal jsi, že to v těch vlnách vypadá nebezpečně, viď.“

Přikývl. „Když se obracel, že se vrátí, viděli jsme, jak ho vítr shodil do vody.“

„Zavolali jsme pobřežní stráž,“ dodala žena. „Snažili jsme se neztratit ho z dohledu, než přijedou, ale... ale zmizel nám.“

Museli se mýlit, pomyslela si Eva. To nemohl být Jackson.

„Co měl muž, kterého jste viděli, na sobě?“

„Na sobě?“ opakovala žena. „Tmavý oděv, myslím. A čepici,“ řekla a sáhla si na hlavu. „Červenou čepici.“

* * *

Později přijela Evina matka. Přikryla Evě ramena dekou, přes krátké vlasy si nasadila huňatou čepici a přitom se tichým hlasem ptala: *Jak dlouho byl ve vodě? Co říkala pobřežní stráž?*

Eva pozorovala pátrání záchranného člunu, který se pohyboval, jako by ve vodě kreslil čtverec. Potom namířil směrem ven, takže se čtverce stále zvětšovaly, až byl záchranný člun tak daleko, že Eva pochybovala, zda je vůbec možné, aby tam Jackson doplaval.

Chtěla se soustředit na něco jiného než na mrazivé sevření moře, obložila se proto hřejivější vzpomínkou na Jacksona, jak ji minulý měsíc překvapil, když se po jedné z jejích pozdních směn objevil v nemocnici s taškou s jejími oblíbenými šaty a párem zlatých střežívků s podpatky. Řekl jí, aby se převlékla, protože někam půjdou.

Vklouzla do šatny, srdce jí poskakovalo vzrušením, vyměnila uniformu za černé hedvábné šaty, které vybral. Lehce si nanasla rtěnku, hladce si sčesala tmavé vlasy a ostatní porodní asistentky hvízdaly a volaly *Jééé*, když vyšla chůzí modelky.

Jackson ji vzal do baru v severním Londýně, kde hráli blues. Místnost byla osvětlena svíčkami a rytmus kontrabasů ji uchvá-

til. Opřela si hlavu o Jacksonovo rameno a celým tělem vnímala atmosféru, která smývala napětí celého dne. Pili koktejly, které si nemohli dovolit, a tancovala ve střeviskách na vysokých podpatcích, které ji tlačily tak, že se jí nadělaly puchýře, ale nevadilo jí to. Milovala Jacksona, protože dokázal ze všedního dne vytvořit něco tak krásného.

Eviny myšlenky přerušil hlasitý hukot vrtulníku pobřežní stráže. Moře pod ním se chvělo a třásl. Bílá a červená barva vypadala proti tmavnoucím mrakům jasně, skoro optimisticky, ale rostoucím davem se šířily vlny předtuchy.

Policista stál stranou, zahříval se třením dlaní o sebe. Občas mu zapraskalo ve vysílače a zvedl ji k ústům. Eva se na něj tu a tam podívala, zkoumala ho, sledovala, zda neuvidí nějaký náznak toho, jak tento den skončí.

Většinou čekali potichu, naslouchali tříštění vln, které zalévalo skály bílou pěnou. Matka ji stále držela za ruku a každou chvíli zašeptala: „No tak, Jacksone, dělej.“

Když dohasl poslední paprsek denního světla, uslyšela Eva praskání v policistově vysílače. Otočila se a pozorovala, jak ji zvedl k ústům a mluví do ní. Díval se přes vodu a jednou vážně přikývl. Pak se vysílačka odmlčela.

Vykročil směrem k Evě. Vrtěla hlavou a myslela si přitom: Neříkej to!

„Obávám se, že pobřežní stráž odvolala pátrání.“

Prsty křečovitě sevřela šálu. „To přeci nemohou!“

„Člunu dochází palivo a vrtulník už nemá světlo. Je mi to líto.“

„Ale on tam ještě je!“

„Pobřežní stráž už rozhodla.“

„Ale on přece nemůže přežít noc.“

Policista uhnul pohledem na stopy v písku.

Cítila matčinu ruku kolem pasu, přidržovala Evu a tiskla ji tak pevně, jako by se pokoušela vstřebat její bolest.

„On je tam venku,“ řekla Eva. Vymanila se z matčina sevření a potácela se po pobřeží tam, kde v dáli svítila nejasná světla pobřežní stráže. Slyšela matčin hlas, jak za ní volá, ale neohlédla se. Věděla přesně, kam má jít.

Jackson byl její manžel a ona se ho nevzdá.

* * *

Rybář právě vkročil na přístavní hráz, když ho Eva dostihla.

„Je to váš člun?“

„Jo,“ řekl podezíravě.

Popadla dech. „Potřebuji, abyste mě v něm vzal na moře. Zaplatím.“

„Drahoušku, tento člun nikam nepojede...“

„Dnes ráno shodil mého manžela vítr ze skal,“ řekla.

„Vašeho manžela? Ježíšikriste! Slyšel jsem to v rádiu.“

Obešla ho a vyšplhala se do člunu, jako by se ho chtěla zmocnit.

„No tak, poslouchejte...“

„Vyznáte se v proudech? V přílivu a odlivu?“ zeptala se a snažila se přitom soustředit na praktické detaily, aby se jí nechvěl hlas.

„Jistě, ale nemůžu...“

„Prosím,“ řekla a otočila se čelem k němu, ztrácela těžko udržovaný klid. „Musíte mi pomoci!“

Jakmile se dostali na širé moře, začal se člun na vlnách houpat a otáčet. Eva se držela okraje, prsty měla chladem bolavé. Nechtěla na to myslet, protože kdyby připustila, že má prokřehlé nohy a že teplota klesla tak nízko, že se celá chvěje, musela by také připustit, že Jackson nemohl v takových podmínkách přežít.

Skalnatý výběžek se na obzoru rýsoval jako nízká mlha. Když se k němu přiblížili, rybář vypnul motor. Snažil se překřičet vítr.

„Dál nás ponese proud.“

Podal jí žlutý nepromokavý plášť.

„Vezměte si to přes záchrannou vestu.“

Plášť byl pomačkaný a studený, dlouhé rukávy jí rozdíraly popraskanou kůži na zápěstí tam, kde končily rukavice. Podívala se dolů, plášť byl na prsou zamazaný od krve.

„To je rybí krev,“ řekl.

Eva se rozhlédla po palubě, kde se hromadily vrše na humry a tmavé těžké sítě, do kterých se zachytily mořské řasy.

Na člunu byla světla, ale nebyla dost jasná. „Máte baterku?“

„Jo.“ Nadzvedl víko dřevěné bedny a vytáhl baterku se sklem velkým jako jídelní talíř.

Podal ji Evě. Byla těžká, musela ji držet oběma rukama. Zapnula ji a namířila do černé vody. Světelný kužel byl oslňující, musela několikrát zamrkat, aby si oči zvykla.

Přinesl ještě jednu menší baterku a začal také prohledávat vodu. Tmavé vlny připlouvaly do světla a zase odplouvaly, jako by se vztyčovali lidé a zase mizeli.

„Chodil manžel často na ryby?“

Manžel. To slovo pořád znělo neotřele a sladce. Byli spolu jen necelých deset měsíců a při pohledu na snubní prsten stále nemohla popadnout dech štěstím. „Bydlíme v Londýně, takže méně, než kolik by chtěl. Jako kluk byl zvyklý hodně rybařit. Je z Tasmánie.“

„Kde to je?“

Neuvědomila si, že někteří lidé o Tasmánii nevědí skoro nic. „Je to ostrov jihovýchodně od Austrálie. Skoro naproti Melbourne. Je to také jeden z australských států.“

Když se Eva dívala do inkoustového moře, zatoulaly se jí myšlenky zpátky k průběhu celého dne. Představila si Jacksona, jak se s rybářskou výstrojí plahočí vzhůru podél pobřeží. Neměl jasnou hlavu kvůli včerejšímu pití? Krácel po břehu a myslel na ni, jak ještě leží v teplé posteli, nebo vzpomínal, jak se včera večer milovali? Existoval moment, kdy uvažoval o tom, že se otočí a vklouzne zpátky vedle ní pod teplou přikrývku?

Viděla ho na kamenech, jak zkřehlými prsty navléká návnady na vlasec a pak si připravuje kyblík. Představovala si první nahození, plynulé švihnutí prutu. *Příboj je na ryby dobrý, probouzí je k životu*, řekl jí kdysi.

Znal ryby. Jeho otec měl člun, se kterým deset let chytal langusty, a Jackson studoval mořskou biologii. V Londýně, kde žili, nepotřebovali mnoho mořských biologů, ale prohlásil, že mu bude stačit, když bude rybařit při návštěvách její matky. V Tasmánii měl starý mořský kajak a pádloval prázdnými zátokami a zálivy s rybářským prutem zaháknutým na zádi kajaku. Ráda poslouchala o tom, jak se plavil pod horami a podél divokého pobřeží, chytal ryby a opékal je pak na ohni.

Na jedné straně se ozvalo hlasité šplouchnutí a Eva vyjekla.

Baterka jí vyklouzla z prstů, hrůzu nahánějící žlutá záře padala temnou vodou. „Ne! Ne...“

Chtěla ji chytit, vytáhnout ji rukama z moře, ale světlo probleskovalo, jak baterka padala ke dnu, a pak úplně zhaslo.

„Promiňte, myslela jsem, že ji mám,“ řekla. Chytila se okraje člunu a naklonila se přes něj. „Ztratila jsem ji, už nic nevidím. Promiňte...“

„To nevádí,“ řekl vlídně rybář.

Přitiskla si ruce k hrudi. Mrazivý vítr ji páлил na rtech, když se upřeně dívala do nekonečné temnoty. „Kolik může mít stupňů?“ tiše se zeptala. „Moře?“

Nadechl se. „Řekl bych tak osm nebo devět stupňů.“

„Jak dlouho se v něm dá přežít?“

„Těžko říct.“ Odmlčel se. „Ale myslím, že nanejvýš pár hodin.“

Rozhostilo se ticho přerušované jen skřípěním člunu a pleskáním vln o trup.

Je mrtvý, pomyslela si. Můj manžel je mrtvý.

Byli jsme spolu jen dva roky, Evo. To nebylo dost dlouho.

Některé tvé vlastnosti jsem právě začínal objevovat; že vrtíš prsty na noze, když jsi nervózní; že tvá míra čistoty hraničí s nepořádností; že čich je tvůj nejsilnější smysl a že očicháš všechno, co koupíš – knihy, šaty, celofánový obal DVD.

Teprve nedávno jsem objevil lechtivé místo v podkolení, kterého se stačí dotknout a zhroutíš se k zemi s potlačovaným záchvatem smíchu. A líbí se mi, že tě moji kamarádi považují za velmi rozumnou a pragmatickou – i když se večer nedokážeš vypravit bez šíleného pobíhání po bytě, když někam jdeme, a předvádíš téměř cirkusácké kousky, sedíš například na záchodě a přitom si čistíš zuby, nebo se líčíš s plnou pusou jídla.

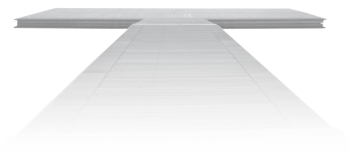
Když jsme se poprvé potkali a podívala ses na mě těma širokýma oříškovými očima, cítil jsem se jako malý kluk – lehoučký, plný naděje, svobodný.

Jak už jsem řekl, Evo, dva roky s tebou – to nebylo moc dlouho. Ale bylo to o dva roky víc, než jsem si zasloužil.

2.

Eva seděla na pelesti postele a tupě zírala na telefon, který držela v ruce. Byla ještě v pyžamu, ale měla pocit, že se zase blíží večer. Matka nahoře neustále vydávala rozkazy, aby jí dodala odvalu alespoň k nějaké činnosti: *Osprchuj se. Jdi na vzduch. Zavolej Callie.* Ale Evě to všechno připadalo naprosto zbytečné, takže ani neodpovídala. Zůstala raději ve svém pokoji a čekala, až se Jackson vrátí, políbí ji na ústa a řekne tím svým krásným, rytmickým přízvukem: *Netrap se, miláčku. Už jsem tady.*

Už to byly čtyři dny. Pobřežní stráž jim řekla, že silné severovýchodní větry pravděpodobně odnesly jeho tělo dál na pobřeží směrem k Lyme Regis nebo k Plymouthu. Ale Eva ještě nemůže myslet na jeho tělo, na tělo svého manžela...

Vrátili jim červenou vlněnou čepici, kterou měl Jackson na hlavě. Policistka ji s omluvným výrazem přinesla zapečetěnou v čistém plastovém sáčku. Eva upřeně pozorovala, jak se na polyetylenu vytváří pára, a připadalo jí, jako by čepice dýchala.

Zdola slyšela tiché hlasy, matka někoho vítala. Představila se a pak bylo slyšet Jacksonovo jméno. Zachytila slovo tragédie.

Dům byl plný návštěvníků a Evě přišlo zvláštní, jak se smrt podobá narození. Přání postavená na okenních parapetech, kytice květin provoňující každou místnost, jídlo v plastových krabicích naskládaných v lednici. Tlumené hlasy, přerušovaný spánek a vědomí, že život už nikdy nebude stejný.

Zamrkala a znovu věnovala pozornost telefonu. Musí mluvit s Dirkem, Jacksonovým otcem. Cítila se provinile, že ho o tom, co se

stalo, informovala policie a ne ona sama. Ale Eva nemohla. Nedokázala najít správná slova.

Podívala se na dlouhé číslo, které měla napsané perem na hřbetě ruky, a vytočila ho. Přitiskla si telefon k uchu a poslouchala vyzvánění, myslela na fyzickou vzdálenost mezi nimi. Jsou na opačných stranách zeměkoule, tam je ráno, tady večer; tady je léto, tam zima.

Mluvila s Dirkem jen jednou, bylo to před svatbou s Jacksonem. Jinak udržovali písemný kontakt, ráda dopisy psala za klidných večerů stočená do klubíčka na pohovce. Měla radost, když přišla Dirková odpověď psaná pavoukovitým písmem na leteckém dopisním papíře a dovolila jí nahlédnout do Jacksonova života v Tasmánii.

„Ano?“ ozval se chraplavý hlas. „Dirk?“ Odkáslala si. „Tady Eva. Jacksonova žena.“ Na druhém konci bylo ticho. Čekala, myslela si, že je špatné spojení. Přejela si jazykem přes zuby. Cítila sucho v ústech a naběhlé rty.

„Ano,“ řekl nakonec.

„Čekala jsem, že zavoláte... opravdu.“ Prohrábla si rozčuchané vlasy a podržela se na hlavě. „Vím, že už s vámi mluvila policie.“

„Utopil se. Tak mi to řekli.“ Chvěl se mu hlas, když říkal: „Utopil se při rybaření.“

„Smetla ho do moře vlna.“ Odmlčela se. „Voda je tu studená. Ledová. Přijel záchranný člun. A také vrtulník. Hledali ho celý den...“

„Našli tělo?“

„Ne. Ještě ne. Bohužel.“

Ticho.

„Našli čepici, kterou měl na sobě,“ pokusila se o důkaz, i když věděla, že to nestačí. Nic jiného kromě Jacksona nemůže stačit.

„Aha,“ řekl pomalu.

„Omlouvám se. Měla jsem zavolat dřív, neměla jsem to nechat na policii, ale... jen jsem... si to nedokázala srovnat v hlavě.“ Cítila, že jí slova uvízla v hrdle. Nadechla se. „Nic z toho mi nepřipadá... skutečné.“

Dirk nic neříkal.

Polkla slzy a chvíli se snažila vzchopit. Potom řekla: „Musí se uspořádat pohřeb... nebo zádušní mše.“ Tato slova jí neustále podsouvala její matka. „Ještě nevím, kdy... myslím, že až po Vánocích. Myslíte, že byste mohl přijet?“

„No, nevím.“ Uslyšela, jak na podlahu dopadla židle, a pak cinkot sklenice. Ještě chvíli čekala.

Dirk nic neříkal, najednou si uvědomila, že sama přerušila ticho. „Vím, že nerad cestujete letadlem, ale budu moc ráda, když přijedete. Mohl byste bydlet u nás... u mě,“ opravila se. Mačkala si kořínky vlasů a měla pocit, že se zhroutí. Všechno, co chtěla říci, jako by jí vypadlo z hlavy. „Jacksonův bratr by také mohl přijet. Vím, že mezi nimi bylo...“ Hledala správné slovo, ale napadlo ji jen *napětí*.

„Ne, ne. Myslím, že ne. Myslím, že by to nedělalo dobrotu.“

Sevřelo se jí hrdlo. Chtěla, aby Dirk řekl, že přijede. Sice svého tchána neznala, ale byli spojeni společnou láskou k Jacksonovi a společnou ztrátou. „Prosím,“ řekla, „rozmyslete si to ještě.“

* * *

Čas stále nějak ubíhal. Dny Evě ubíhaly v husté mlze smutku. Bude si z tohoto období pamatovat jen krátké momenty: podnos s nedotčeným jídlem za dveřmi svého pokoje; procházku do skal za svítání, ze které se vrátila promočená a roztřesená; svazek lilí a oranžový pyl, který z nich padal na matčin skleněný stolek a který Eva rozmazala konečky prstů.

Teď, o měsíc později, stojí v županu před velkým zrcadlem. Za půl hodiny přijede auto a odveze ji na zádušní mši za jejího manžela. Je jí dvacet devět a je vdova. „Vdova,“ říká zrcadlu a zkouší to slovo znovu vyslovit: „Jsem vdova.“

Naklonila se blíž ke svému obrazu v zrcadle a dívala se, jak se změnila. Koutky úst a pleť kolem nosu zrudověly a popraskaly. Po-

všimla si nové vrásky mezi obočím, která vypadala, že se tam usídlila, a stiskla ji konečky prstů. Snažila se ji vyhladit.

Z dřevěného schodiště zazněly kroky doprovázené cinkotem náramku, který narážel do zábradlí. Pak se ozvalo veselé klepání na dveře a dovnitř vešla Callie, Evina nejlepší kamarádka. Pokoj se rozzářil jejím úsměvem.

Položila na postel šaty a pak přešla přes pokoj k Evě a zezadu ji objala. Callie byla o hlavu větší, a když si chtěla položit bradu na Evino rameno, aby se obě viděly v zrcadle, musela se sehnout.

Potichu řekla: „Dnes bude náročný den. Ale ty to zvládneš. A překonáš i další těžké dny. A pak přijdou dny, které už nebudou tak zlé. Dobře?“

Eva přikývla.

Callie vzala šaty a ukázala je Evě. „Koupila jsem je v tvém oblíbeném obchodě blízko Spitalfields. Co myslíš? Jestli se ti nelíbí, mám v autě ještě dvoje další.“

Eva si sundala župan a navlékla si šaty z těžké černé látky, zabrané v pase. Zapnula zip na straně a potom se podívala do zrcadla. Šaty jí padly, jako by byly ušité pro ni.

Callie se usmála. „Víš, co by řekl Jackson, vid?“

Eva přikývla. Koukni se na sebe, miláčku. Jen se na sebe koukni! Zavřela oči a na chvíli se ztratila ve vzpomínce na jeho hlas a v představě, jak ji bere za ruku a zvedne ji tak, aby se otočila, a přitom tiše hvízdne.

Callie se podívala na své stříbrné hodinky a řekla: „Auto přijede za dvacet minut. Až přijedeme ke kostelu, půjdeš s mámou rovnou dovnitř. Mluvila jsem s knězem o hudbě.“

„Děkuju.“

Callie jí stiskla ruku. „Jsi v pohodě?“

Eva se pokusila usmát, ale nepovedlo se jí to. V hlavě jí hučelo a cítila se stále zraněná. „Mám pocit... příliš brzy.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se Callie soucitně.